

wiggata näen ollewad. Olli meil suur kartus, et teile peaks middagi õnnetust juhtuma. — Polle mul wigga suggugi, ütles Keiser, muud kui kange sõma isso. Laske rohket sõmaaega walmistada, keikile neile tubli laewameestele.

Kaua ellago Keiser, kaua ellago Peter, se suur Keiser, kaua ellago üllem wallitseja! hüdis keik rahwahulk hobil; agga se waene leff, ehmatust täis, pallus andeks, et ta polnud Keisrit ärratunud. Ei mitte, armas mutrike, ütles Keiser, kuidas olleksid sa wallitsejat, mustas madrosi ridis, woinud ärratunda! Sinno poia rided jägo mulle selle päwa õnnistud tõ mällestusfeks; ning omma rahhaku kro temma kätte pannes: siin on nende hind! Kui Tehwan unnest ärkab, ütle temmale, et Peter Aleksiewits ikka temmale sõbraks saab ollema.

Keiser läks sealt: Lahta küllasse; agga et ta kaua aega märjad rided olli selga jätanud, jäi ta senna haigeks, ja surri peagi Peterburri ärra, ühte wanna wiggasse, mis tedda ammogi olli waewanud, ja mis se külma wee läbbi surmajaks tõbeks läks.

Kelle melest ühhe ainsa innimesse ello nenda paljo maksab, et, omma ello senna kõrwa pannes, sedda puab peasta, se on tõeste wäart, et tuhhandette tuhhande üle wallitseb. —

